

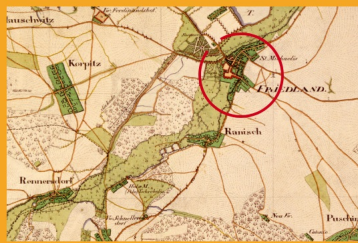

Korfantów

KRONIKA MIASTA

1 p. XX w.

1901

Ksiądz Benedykt Drzeżdża został administratorem parafii korfantowskiej. Na czele władz miejskich Korfantowa stanął burmistrz Jonscher.

1902

Proboszczem Parafii Trójcy Świętej w Korfantowie został ks. Walentin Wojciech – późniejszy biskup sufragan wrocławski.

1908

Przeprowadzono prace rozbiórkowe budynku nowego Kościoła Trójcy Świętej w Korfantowie. Przywództwo korfantowskiej gminy objął nieznan z imienia burmistrz Badura.

1909

Ksiądz kanonik Josef Klose poświęcił nowy budynek nawowy kościoła parafialnego.

1910

Przy ul. Ścinawskiej (obecnie – Tadeusza Kościuszki) wybudowano neogotycki budynek strażnicy pożarnej.

Opodal skrzyżowania ulic: Prudnickiej i Tadeusza Kościuszki stoi neogotycki budynek dawnej remizy strażackiej. Wzniesiono go według projektu Roberta Kuscha. Budowla powstała na planie prostokąta, z wyraźnym caryzowaną, jednokondygnacyjną fasadą północną. Nawiązanie do wzorców forteczno-obronnych podkreślają blanki wieńczące ściany zewnętrzne oraz sterczy w narożach kwadratowej wieży. Na uwagę zasługuje zewnętrzna, cementowa szkatleria umieszczona na reprezentacyjnej ścianie wschodniej, w centrum której znajduje się stylizowany herb Korfantowa. W latach 2013-2014 strażnica została gruntownie przebudowana i odrestaurowana. Obecnie znajduje się w niej Gminne Centrum Społeczno-Kulturalno-Edukacyjne REMIZA.

1911

Ksiądz biskup Karl Augustin dokonał konsekracji kościoła parafialnego w Korfantowie.

1916

Korfantowska parafia zyskała nowego proboszcza w osobie ks. Antona Wojciecha.

1921

Funkcję proboszcza parafii w Korfantowie objął ks. Friedrich Loch.

1925

Rozpoczęto przebudowę prezbiterium kościoła parafialnego. Prace trwały do 1928 r.

1928

Majątek ziemski wraz z korfantowskim pałacem został włączony do obszaru administracyjnego miasta Korfantowa.

1941

Burmistrzem Korfantowa został Martin Scholz.

1942

Władze państwowe zarekwizowały dzwony kościelne na potrzeby toczącej się wojny.

W Korfantowie utworzono niemiecki obóz dla Polaków (Polenlager nr 85), którego komendantem był niejaki Hermann – członek organizacji SS. Obóz funkcjonował od czerwca 1942 r. do października 1943 r. Mogiła zbiorowa więźniów Doelager została zniszczona na cmentarzu.